

Berlijn

Twee mannen van de BfV zitten in de bestelbus, die als commandocentrum is ingericht. Stickers op de zijkanten van de bus verwijzen naar een elektriciteitsbedrijf. De mannen kijken naar de vier beeldschermen waarop de woonkamer en keuken van de buschauffeur te zien zijn. Een van de camera's in de keuken staat gericht naar buiten. De man is bezig met zijn ochtendritueel. Ze zien hem in de keuken zijn ontbijt klaarmaken. Dan verdwijnt hij uit zicht. Na een minuut of twintig verschijnt hij weer. Hij is aangekleed in het uniform van de busmaatschappij. Dan opent hij de keukendeur en zien ze hem door de achtertuin naar de schuur lopen. Dan blijft het een tijd stil. Na een klein kwartier komt de man weer uit de schuur tevoorschijn. Als hij de keuken binnenstapt, zien ze dat hij een voorwerp in zijn handen heeft. Het voorwerp is in een doek gewikkeld. De man legt het pakketje op tafel. Hij loopt weg en komt kort daarop terug met een houten kistje dat hij op tafel zet. Uit het kistje haalt hij diverse voorwerpen. Het beschermende doek wordt van het pakket afgewikkeld en een pistool wordt zichtbaar. Ze zien dat de man het vuurwapen demonteert en de loop met een pijpenrager schoonmaakt. De mannen van de BfV stoten elkaar aan.

“Bingo”, zegt de een.

“Snel de baas waarschuwen”, zegt de ander en pakt zijn mobiel.

Reinder Mai hoort het verhaal aan en geeft de opdracht alert te blijven. Hij zal een officiële huiszoeking starten. Een klein uur later verschijnen diverse politieauto's die

de woning aan alle kanten insluiten. Politie mensen van de bijzondere aanhoudingseenheid lopen, gehuld in kogelwerende vesten met een helm op het hoofd, op de woning af. Eén van hen heeft een zware stormram waarmee de voordeur wordt open gebeukt. De hele groep agenten dendert achter elkaar de woning binnen. Aan de keukentafel treffen ze de bewoner aan. De man wordt aangehouden als verdacht van het bezit van een illegaal wapen. Terwijl de man geboeid wordt, gaan andere politieagenten via de tuin naar de schuur. Ook daar wordt de deur met het geweld van de stormram geopend. Als het licht in de schuur wordt ontstoken, klinkt er een kreet van verbazing.

“Allemensen, wat is het hier netjes”, zegt een agent.

“Jeeh man, je kunt hier van de vloer eten”, antwoordt een ander.

“Moet je eens kijken. Drie stalen wandkasten, ik ben benieuwd wat erin zit.”

“Ja, en hier is een kluis in de vloer gemetseld.”

De mannen kijken hun ogen uit. Eén van hen loopt terug naar de keuken en vraagt de verdachte de sleutels om de kasten en de kluis te openen.

“Val dood”, is het antwoord dat hij krijgt.

“Zoek je deze sleutelbos soms”, roept een agent vanuit de gang, “ligt hier in de gang in een kastje.”

Als de kasten in de schuur geopend worden, kijken de agenten wederom met verbazing naar de gehele wapenverzameling. Zoiets hebben ze nog nooit gezien. En niemand die het wist dat deze man zo’n handel had. Nee, een gewone buschauffeur in het dagelijks leven. Niets op aan te merken.

Maar als de ingemetselde kluis geopend wordt, valt het helemaal stil. Explosieven en granaten liggen keurig

gestapeld naast elkaar. Voldoende om een klein leger mee te bevoorraden.

Tijdens het eerste verhoor van de man, blijkt hij toch niet zo'n harde te zijn.

Met tranen in zijn ogen vertelt hij honderduit. Hij vertelt dat hij recent een man vijf handvuurwapens heeft verkocht en later nog eens twee pond Semtex. De BfV begrijpt dat die koper de hun bekende Steinhauer is. Reinder Mai laat direct een opsporingsbevel uitgaan voor Dieter Mansfield en de overige vier groepsleden. De collega's van de Franse, Belgische en Nederlandse inlichtingendiensten worden eveneens gewaarschuwd.

Forst Zinna-Jüterbog-Keilberg

Diep in de bossen van Forst Zinna-Jüterbog-Keilberg staan de vijf mannen van Action2 bij elkaar. Wat onwennig houden ze hun wapen, een Clock 4^e generatie in hun handen. Steinhauer, de man met de meeste ervaring met vuurwapens legt aan de anderen uit hoe het wapen werkt, hoe de houder geladen moet worden met munitie en hoe de volle houder in het wapen wordt gestoken. Daarna laat hij zien hoe je het wapen tijdens het schieten moet vasthouden zonder jezelf te verwonden. Als hij klaar is met zijn uitleg doet hij een schietbeurt voor. Het knallen van de schoten klinkt ver in het bos door. De groep gaat naast elkaar staan en ieder schiet ongeveer vijftig patronen. Als ze na een uur daarmee klaar zijn, kijken ze elkaar aan. Door de adrenaline staan ze helemaal op scherp. De knallen van de schoten bereiken ook een jagershut, zo'n driehonderdvijftig meter verderop. In de hut is een jachttopziener juist aan het koffiezetten na zijn controletocht door het bos als het schieten begint.

“Wat is dat in godsnaam”, zegt hij tegen zichzelf, “het lijkt wel oorlog. Dat kunnen nooit stropers zijn.”

Hij trekt zijn jas weer aan, neemt zijn jachtgeweer over de schouder en loopt in de richting van de schoten. Door zijn kennis van wapens en munitie weet hij dat er geschoten wordt met pistolen. De dodelijke draagkracht daarvan schat hij op ongeveer vijftig meter. Naderbij gekomen slaagt hij erin om door zijn verrekijker vijf mannen op een rij te zien staan. De laatste schoten galmen, waarna het geluid wegsterft. Met zijn mobiele telefoon maakte hij een aantal foto's van het vijftal. Het is duidelijk dat dit geen gewone groep is die wat aan het schieten is. Nee, dit is een gevaarlijk stel mensen. Hij besluit zich behoedzaam terug te trekken en vanuit de jagershut contact op te nemen met de lokale politie.

Ondertussen keren de vijf zich om en vertrekken in hun auto's uit de bossen richting Nederland. Het uur 'U' komt naderbij.

De gewaarschuwde politie weet niet goed wat ze met het bericht van de jachttopziener aan moet maar besluit om de foto's door te sturen naar het Bundes Amt in Berlijn. Een oplettende agent herkent Dieter Mansfield als één van de vijf mannen op de foto en meldt dat bij zijn baas, die op zijn beurt Reinder Mai inseint.

Onmiddellijk worden de foto's in Frankrijk, België en Nederland verspreid.

Amsterdam

Aan het einde van de middag wordt Mark geroepen door Klaas.

“Mark, luister eens. Er is zojuist een bericht binnengekomen vanuit Duitsland. Daarin staat een aantal foto's. Het is een groep van vijf die in een Duits

bos schietoefeningen heeft gehouden. Op de foto is Dieter Mansfield zichtbaar. De Duitsers hebben ook de andere vier personen geïdentificeerd. Inmiddels zijn ze in Berlijn aan huiszoekingen bij die vijf begonnen. Helaas hebben ze niemand thuis aangetroffen. Dat betekent dat het op dit moment onbekend is waar ze zich bevinden.”

“Laten we van het slechtste scenario uitgaan en denken dat ze naar Nederland komen”, antwoordt Mark. “Op dit moment kunnen we dus nog even niets. Ik zal eens contact opnemen met Anton in Brussel. Misschien komen zij iets verder met deze informatie.”

Als Mark met Anton belt, spreken ze af dat ze elkaar de volgende ochtend om 09.00 uur op het politiebureau van Brussel ontmoeten.

Antwerpen

Parisa, Samira en Hila zijn druk bezig met de laatste voorbereidingen voor de manifestatie. De georganiseerde demonstratie is op zaterdagmiddag 25 juli. De reacties die ze tot dusver hebben gekregen, zijn overweldigend. Het lijkt erop dat er meer dan tweeduizend mensen aan de tocht zullen deelnemen.

“Kijk”, zegt Samira, “Ik heb tien rookbommen gekocht. Dat zal toch wel voldoende voor de hele tocht zijn.”

“Ja joh, dat moet voldoende zijn”, antwoordt Hila.

“En weet je wat zo leuk is, Stichting Afghanen in Nederland heeft materiaal ter beschikking gesteld om een podium op de Dam te bouwen Daarop kunnen gastsprekers de menigte toespreken.”

“Fantastisch, het zal een succes worden. Hopelijk is het weer goed.”

